

— О, Боже мой, колко много свѣтлина има тукъ! — казалъ човѣкътъ на Смъртъта.

— Това сж лампитѣ на хората — рекла Смъртъта.

— А онази тамъ. . . колко силно свѣти!

— Това е лампата на едно дете, което сега е родено — обяснявала Смъртъта.

— Ами тая тукъ? Колко слаба е свѣтлината ѝ! — забелязалъ човѣкътъ.

— Тази лампа е на единъ човѣкъ, който сега бере душа.

— Ахъ, какъ желая да видя моята лампа, — извикалъ изведнажъ човѣкътъ.

— Ела — рекла Смъртъта — тя се намира въ друга стая.

И тѣ се упжтили за тамъ.

— О, каква ослѣпителна свѣтлина има тая лампа, — възхищавалъ се човѣкътъ, посочвайки една.

— Тя е на твоя синъ.

А чия ли е пѣкъ тая, която има само една капка зехтинъ?

— Това е именно твоята лампа, — отвърнала Смъртъта.

— О, Боже мой, значи трѣбва да умра и тъкмо сега, когато съмъ толкова богатъ и имамъ вече голѣмъ синъ? Сега тъкмо трѣбва да живѣя.

И човѣкътъ почналъ да оплаква сждбата си.

— Въ твоята лампа — подзела Смъртъта — има зехтинъ само за три дни още. Съветвамъ те презъ тия три дни да си уредишъ работитѣ. Защото ти не ще живѣешъ нито секунда повече отъ тия три дни.

— О, Смъртъ, приятелко моя — замолилъ се човѣкътъ — притури въ моята лампа малко зехтинъ отъ тая на сина ми!

Смъртъта, обаче, била непреклонна. Тя му казала:

— Невъзможно е това! Синътъ ти е мой кръщелникъ. Забрави ли, че търсѣше за детето си справедливъ човѣкъ.

Подиръ три дни човѣкътъ наистина умрѣлъ.

Прев. Стеф. Чолаковъ.